

212

UCHWAŁA Nr 182 RADY MINISTRÓW

z dnia 14 lipca 1965 r.

w sprawie funduszu nagród w zakładach doświadczalnych oraz funduszu za osiągnięcia techniczne i ekonomiczne w przedsiębiorstwach doświadczalnych.

W celu zainteresowania materialnego załóg zakładów i przedsiębiorstw doświadczalnych, działających na podstawie uchwały nr 18 Rady Ministrów z dnia 27 stycznia 1965 r. w sprawie tworzenia, organizacji i finansowania wyodrębnionych zakładów i przedsiębiorstw doświadczalnych dla potrzeb gospodarki narodowej (Monitor Polski Nr 10, poz. 33), Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. W zakładach doświadczalnych, określonych w uchwale nr 18 Rady Ministrów z dnia 27 stycznia 1965 r. w sprawie tworzenia, organizacji i finansowania wyodrębnionych zakładów i przedsiębiorstw doświadczalnych dla potrzeb gospodarki narodowej (Monitor Polski Nr 10, poz. 33), z wyjątkiem zakładów doświadczalnych działających w formie gospodarstw pomocniczych, określonych w § 1 ust. 3 wymienionej uchwały, tworzy się w ciężar kosztów

fundusz nagród w wysokości 4% osobowego funduszu płac, z wyłączeniem osobowego funduszu płac pracowników naukowo-badawczych.

§ 2. W przedsiębiorstwach doświadczalnych określonych w uchwale wymienionej w § 1 tworzy się fundusz za osiągnięcia techniczne i ekonomiczne.

§ 3. Upoważnia się Przewodniczącego Komitetu Nauki i Techniki do ustalania w porozumieniu z Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów, Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac oraz Ministrem Finansów zasad i trybu tworzenia funduszy, o których mowa w §§ 1 i 2.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1965 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

213

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 13 lipca 1965 r.

w sprawie ustalenia wykazu organizacji społecznych ludu pracującego, które mogą wytaczać powództwa na rzecz obywateli oraz których przedstawiciele mogą występować jako pełnomocnicy procesowi.

Na podstawie art. 61 § 1 i art. 87 § 3 Kodeksu postępowania cywilnego zarządza się, co następuje:

§ 1. Organizacjami społecznymi ludu pracującego, które mogą wytaczać powództwa na rzecz obywateli w sprawach o roszczenia pracowników ze stosunku pracy, są związki zawodowe.

§ 2. Organizacjami społecznymi ludu pracującego, które mogą wytaczać powództwa na rzecz obywateli w sprawach o naprawienie szkód wynikłych z wypadku w zatrudnieniu lub z choroby zawodowej, są: związki zawodowe, Polski Związek Niewidomych oraz Polski Związek Głuchych.

§ 3. Organizacjami społecznymi ludu pracującego, które mogą wytaczać powództwa na rzecz obywateli w sprawach o roszczenia alimentacyjne, są: związki zawodowe, Liga Kobiet, Polski Komitet Pomocy Społecznej, Towarzystwo Przyjaciół Dzieci, Związek Młodzieży Socjalistycznej,

Związek Młodzieży Wiejskiej, Społeczny Komitet Przeciwalkoholowy, Polski Związek Głuchych, Polski Związek Niewidomych, Związek Inwalidów Wojennych PRL, Zjednoczony Związek Emerytów, Rencistów i Inwalidów oraz Towarzystwo Trzeźwości Transportowców.

§ 4. Organizacjami społecznymi ludu pracującego, których przedstawiciele mogą być pełnomocnikami w sprawach o ustalenie ojcostwa i o roszczenia alimentacyjne, są organizacje określone w § 3.

§ 5. Traci moc zarządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 czerwca 1962 r. w sprawie ustalenia wykazu organizacji społecznych, których przedstawiciele mogą występować jako pełnomocnicy procesowi w sprawach o roszczenia alimentacyjne (Monitor Polski Nr 53, poz. 255).

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: S. Walczak

214

ZARZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 14 lipca 1965 r.

w sprawie użyczenia pojazdów samochodowych przez jednostki gospodarki uspołecznionej pracownikom tych jednostek lub innym jednostkom gospodarki uspołecznionej.

Na podstawie art. 8 ust. 4 ustawy z dnia 27 listopada 1961 r. o transporcie drogowym i spedycji krajowej (Dz. U. Nr 53, poz. 297) oraz § 29 ust. 3 rozporządzenia Ministrów

Komunikacji i Gospodarki Komunalnej z dnia 1 lutego 1965 r. w sprawie krajowego transportu drogowego (Dz. U. Nr 7, poz. 40) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy zarządzenia dotyczą należących do jednostek gospodarki uspołecznionej, zwanych dalej „jednostkami”, autobusów przeznaczonych do przewozu więcej niż 15 osób łącznie z kierowcą oraz ciężarowych pojazdów samochodowych o ładowności ponad 1,5 tony, którymi jednostka nie prowadzi zarobkowego transportu drogowego; wymienione wyżej pojazdy samochodowe zwane są w dalszym ciągu „pojazdami”.

§ 2. 1. W uzasadnionych wypadkach kierownik jednostki może za zgodą rady zakładowej (rady miejscowej) zezwolić pracownikowi lub zespołowi pracowników tej jednostki na użycie pojazdu do innych celów niż służbowe pod warunkiem, że nie ucierpi na tym normalny tok działalności jednostki.

2. Kierownik jednostki w porozumieniu z radą zakładową (radą miejscową) może również w uzasadnionych wypadkach, na pisemny wniosek innej jednostki, użyczyć jej pojazdu pod warunkami, że przewóz wykonywany użyzonym pojazdem przez jednostkę, biorącą pojazd do używania, nie będzie miał charakteru zarobkowego oraz że nie ucierpi na tym normalny tok działalności jednostki użyczającej.

3. Do kierowania użyzonym pojazdem uprawniony jest tylko kierowca wyznaczony przez jednostkę użyczającą.

§ 3. Za używanie pojazdów do celów określonych w § 2 biorący pojazd do używania ponosi zwykle koszty jego utrzymania; sposób ustalania tych kosztów określają § 4 i § 5.

§ 4. 1. Za używanie pojazdów do celów wymienionych w § 2 ust. 1 pobiera się następujące opłaty, licząc czas od chwili wyjazdu ze stałego miejsca postoju (zajezdni) do chwili powrotu do tego miejsca postoju (zajezdni):

- 1) za autobus — 2,10 zł od każdej osoby za każdą godzinę, najmniej jednak za faktyczną ilość miejsc siedzących w autobusie i najmniej za jedną godzinę,
- 2) za ciężarowy pojazd samochodowy:
 - a) o ładowności ponad 1,5 tony do 2 ton włącznie — 26,00 zł za każdą godzinę,
 - b) o ładowności ponad 2,0 tony do 2,5 tony włącznie — 28,00 zł za każdą godzinę,
 - c) o ładowności ponad 2,5 tony do 3,0 ton włącznie — 30,00 zł za każdą godzinę,
 - d) o ładowności ponad 3,0 tony do 5,0 ton włącznie — 5,00 zł za każdą godzinę od każdej zaczonej 1/2 tony ładowności pojazdu,
 - e) o ładowności ponad 5,0 ton — 50,00 zł za każdą godzinę od pierwszych 5,0 ton ładowności i 1,00 zł za każde dalsze rozpoczęte 1/2 tony ładowności ponad 5,0 ton.

2. Należność ustaloną w sposób określony w ust. 1 pobiera się za użycie pojazdu do wyjazdów w okresie trwającym nie dłużej niż jedną dobę. Za czas przekraczający jedną dobę pobiera się:

- 1) należność według stawek, określonych w ust. 1, liczoną tylko za czas efektywnego używania pojazdu, oraz
- 2) koszty faktycznych wydatków na płace kierowców w wysokości przypadającej za czas postoju pojazdu.

3. Sposób ustalania należności według faktycznej liczby godzin (ust. 1 i ust. 2 pkt 1) stosuje się, jeżeli przebieg pojazdu, przypadający średnio na każdą opłaconą godzinę, nie jest większy od 15 km. W razie przekroczenia tej normy należność pobiera się za tę ilość godzin, jaka wypada z podzielenia sumy przejechanych kilometrów przez 15. Godziny zaokrągla się przez opuszczenie okresów czasu do 30 minut lub doliczenie do pełnej godziny okresów czasu ponad 30 minut.

4. Przepisy ust. 1—3 nie mają zastosowania w razie użycia pojazdów w wypadkach określonych w zarządzeniu nr 83 Prezesa Rady Ministrów z dnia 11 sierpnia 1962 r. w sprawie pokrywania kosztów używania pojazdów samochodowych uspołecznionych zakładów pracy dla celów wypoczynku świątecznego pracowników tych zakładów (Monitor Polski Nr 63, poz. 303).

§ 5. 1. Za używanie przez jednostkę pojazdów innej jednostki w wypadkach określonych w § 2 ust. 2 stosuje się stawki odpłatności według taryfy przewidzianej w przepisach o dostarczaniu środków przewozowych na rzecz wojska w czasie pokoju.

2. Wrazie użyczenia autobusu takim jednostkom, jak szkoła, przedszkole lub zakład opiekuńczy, pobiera się opłatę w wysokości 50% należności, obliczonej według taryfy określonej w ust. 1.

§ 6. Należności pobierane na podstawie przepisów niniejszego zarządzenia należy odprowadzać:

- 1) w jednostkach budżetowych — na dochody właściwej części budżetu (centralnego lub terenowego), którym dana jednostka jest objęta,
- 2) w pozostałych państwowych jednostkach organizacyjnych (przedsiębiorstwach, zakładach budżetowych, gospodarstwach pomocniczych i innych) oraz spółdzielniach — na dochody tych jednostek,
- 3) w centralnych organizacjach spółdzielczych i ich jednostkach budżetowych — na fundusz, z którego pokrywane są wydatki administracyjne tych organizacji oraz ich jednostek,
- 4) w organizacjach społecznych — na dochody własne tych organizacji.

§ 7. Traci moc zarządzenie Ministra Transportu Drogowego i Lotniczego z dnia 8 lipca 1953 r. w sprawie opłat za używanie pojazdów samochodowych jednostek gospodarki uspołecznionej przez inne jednostki (Dziennik Taryf i Zarządzeń Komunikacyjnych Nr 13, poz. 130).

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1965 r.

Minister Komunikacji: P. Lewiński